

Todistusten laatu ja vaikutus

(»Testimonies», nide V, siv. 654—691.)

Kun loppu lähestyy ja työ, jonka tarkoitus on antaa maailmalle viimeinen varoitus, laajenee, käy yhä tärkeämmäksi, että niillä, jotka vastaanottavat nykyisen totuuden, on selvä käsitys niiden todistusten laadusta ja vaikutuksesta, jotka Jumala on nähnyt hyväksi alusta alkaen liittää kolmannen enkelin sanomaan. Seuraavat sivut sisältävät otteita siitä, mitä Jumala on minulle kirjoittanut viimeisten neljänkymmenen vuoden aikana ja mikä koskee sekä omia varhaisia kokemuksiani tässä erikoisessa merkityksessä ja sitä, mitä Jumala on minulle ilmaissut todistusten laadusta ja merkityksestä, niiden antamistapaa ja sitä, miten ne on otettava huomioon...

VELVOLLISUUS ANTAA NUHTEITA

Jos Jumalan kansan keskuudessa ilmenee syntiä ja jos Jumalan palvelijat suhtautuvat synnintekijöihin välinpitämättömästi, niin he itse asiassa tukevat ja puolustavat syntistä ja ovat yhtä syyllisiä ja saavat yhtä varmasti osakseen Jumalan epäsuosion, sillä heitä pidetään vastuullisina syyllisten synneistä. Minulle on näyssä esitetty monta tapausta, jolloin Jumalan palvelijat ovat saaneet osakseen hänen epäsuosionsa, koska ovat laiminlyöneet taistella keskuudessaan esiintyviä syntejä ja rikkomuksia vastaan. Niitä, jotka puolustelevat näitä vääryyksiä, ihmiset pitävät luonteeltaan hyvin miellyttävinä ja rakastettavina, yksinkertaisesti koska he ovat välttäneet suorittamasta selvää, raamatullista velvollisuuttaan. Tehtävä ei heitä miellyttänyt, siksi he välttivät sitä.

Jumalan Hengen koetteleva todistus tulee erottamaan Israelista ne, jotka aina ovat olleet vastustavalla kannalla niitä keinoja kohtaan, jotka Jumala on määrännyt poistaakseen turmeluksen seurakunnasta. Syntiä on pidettävä syntinä. Kauheat synnit on nimitettävä oikeilla niinillään. Koko Jumalan kansan on päästävä lähemmäksi häntä. Silloin he näkevät synnin oikeassa valossaan ja käsittävät, kuinka vastenmielistä se on Jumalan silmissä. Selvien, tarkkojen todistusten täytyy säilyä seurakunnan keskuudessa, tai Jumalan kirous tulee kohtaamaan hänen kansaansa yhtä varmasti kuin se kohtasi muinaista Israelia heidän syntiensä tähden.

Ei milloinkaan ole enemmän tarvittu vilpittömiä varoituksia ja nuhteita niin kuin juuri tänä aikana. Saatana on tullut alas suurella voimalla, tietäen, että hänen aikansa on lyhyt. Hän täyttää maailman miellyttävillä taruilla, ja Jumalan kansa haluaa, että sille puhutaan mieluisia asioita... Minulle näytettiin, että Jumalan kansan täytyy tehdä lujempia, päättävämpiä ponnistuksia karkottaakseen valtaan pääsevän pimeyden. Jumalan Hengen salaista työtä tarvitaan nyt, niin kuin ei koskaan aikaisemmin.

Kun nuorena vastaanotin Jumalan minulle antaman työn, sain sen mukana lupauksen, että saisin erikoista apua voimakkaalta Auttajalta. Minulle annettiin myös vakava kehotus uskollisesti esittää Herran sanoina tekemättä eroa ystäviin tai vihollisiin nähden. Jumala ei katso henkilöön. Joutuessaan tekemisiin rikkaitten tai köyhien, ylhäisten tai alhaisten, oppineiden tai oppimattomien kanssa, Herran palvelija ei saa pettää hänelle annettua luottamustehtävää.

Älköön kukaan ajatelko, että kadun tai haluan peruuttaa ainoatakaan selvää todistusta, jonka olen esittänyt yksilöille tai kansalle. Jos jossakin olen erehtynyt, niin siinä, etten päättävämmin ja lujemmin ole nuhdellut synnistä. Jotkut veljistä ovat ottaneet vastuulleen arvostella työtäni ja esittää helpomman tavan ojentaa synneistä. Näille henkilöille tahtoisin sanoa, että valitsen Jumalan tien enkä heidän.

Mitä olen sanonut tai kirjoittanut todistuksissa tai kehotuksissa, ei ole ollut liian suoraan sanottu.

Ne, jotka jollakin tavoin haluaisivat vähentää niiden ankarien nuhteiden voimaa, jotka Jumala on antanut minulle puhuttaviksi, saavat kohdata työnsä tuomiolla. Niille, jotka ovat ottaneet vastuulleen nuhdella minua ja puutteelliseen arvostelukykyynsä nojaten ehdottaa tapaa, joka heistä näyttää viisaammalta, sanon toistamiseen, että en hyväksy heidän ehdotustaan. Jättäkää minut Jumalan haltuun ja antakaa hänen opettaa minua. Minä vastaanotan sanat Jumalalta ja puhun ne kansalle. En odota, että kaikki ottaisivat nuhteet vastaan ja muuttaisivat elämänsä, mutta minun on siitä huolimatta suoritettava velvollisuuteni. Haluan nöyränä vaeltaa Herran edessä suorittaen työni aikaa ja ikuisuutta varten.

Jumala ei ole antanut veljilleni sitä työtä, jonka hän on antanut minulle. On väitetty, että tapani nuhdella julkisesti on tehnyt muista kovia, arvostelevia ja ankaria. Jos niin on, heidän on sovittava tuo asia Jumalan kanssa. Jos toiset ottavat vastuun, jota Jumala ei ole heille antanut, jos he hylkäävät ne ohjeet, joita hän tuon tuostakin on valitsemansa halvan välikappaleen kautta antanut, että he olisivat ystävällisiä, kärsivällisiä ja pitkämielisiä, he yksin saavat vastata seurauksista. Murhemielin olen suorittanut vastenmielisen velvollisuuteni rakkaimpia ystäviäni kohtaan uskaltamatta helpottaa tehtävääni pidättämällä nuhteen, en edes silloinkaan, kun se on koskenut puolisoani. En tule olemaan uskottomampi varoittaessani toisia, joko he kuulevat tai eivät. Puhuessani kansalle sanon paljon sellaista, jota en ole aikaisemmin ajatellut, Herran Henki tulee usein päälleni. Tuntuu, kuin joutuisin pois omasta itsestäni, ja minulle esitetään selvästi eri henkilöiden elämä ja luonne. Näen heidän erehdyksensä ja vaaransa ja tunnen, että minun on pakko puhua siitä, mikä minulle täten esitetään. En uskalla vastustaa Jumalan Henkeä.

OJENNUKSEN HYLKÄÄMINEN

»Monet halveksivat nyt Jumalan todistuksissa antamaa vilpittöntyä ojennusta. Minulle on näytetty, että jotkut ovat tänä aikana menneet niinkin pitkälle, että ovat polttaneet kirjoitetut nuhteen ja varoituksen sanat, kuten tekivät Israelin pahat kuninkaat. Mutta Jumalan uhkausten vastustaminen ei voi estää niiden toteutumista. Herran sanojen uhmaaminen, jotka hän on lausunut valitsemiensa välikappaleiden kautta, tulee vain herättämään hänen vihansa ja vihdoin tuottamaan rikkojalle turmion. Syntisen sydämessä syttyy usein viha sitä välikappaletta kohtaan, jonka Jumala valitsee esittämään nuhteensa. Näin on aina ollut, ja nykyään vallitsee sama henki, joka vainosi Jeremiaa ja heitti hänet vankilaan, koska hän oli Jumalan sanalle kuuliainen.

Työni alusta alkaen, koska minut on kutsuttu esittämään yksinkertaisia, sattuvia todistuksia, nuhtelevaan synneistä eikä säästämään, on ollut sellaisia, jotka ovat vastustaneet todistuksiani ja seuranneet jäljessäni puhuen mieleisiä, sivellen kalkilla ja turmellen työni vaikutusta. Herra antoi tehtäväkseni nuhteen

esittämisen, ja sitten jotkut astuivat minun ja kansan väliin tehdäkseen todistukseni tyhjäksi.

Melkein jokaisessa tapauksessa, jolloin nuhde on välttämätön, on sellaisia, jotka kokonaan jättävät huomioonottamatta sen, että Herran Henkeä on murehdutettu ja hänen asiansa joutunut häväistyksi. Nämä säälivät niitä, jotka ansaitsevat nuhteita, koska henkilökohtaisia tunteita on loukattu. Tällainen epäpyhä myötätunto tekee ne, jotka sitä tuntevat, osallisiksi nuhdeltujen syyllisyydestä. Jos nuhdeltu henkilö olisi rauhassa saanut miettiä syntejään, hän yhdeksässä tapauksessa kymmenestä olisi tullut huomaamaan ne ja olisi tehnyt parannuksen. Mutta nämä epäpyhää myötätuntoa tuntevat henkilöt, jotka mielellään sekaantuvat toisten asioihin, käsittävät kokonaan väärin nuhtelijan vaikuttimet ja myös annetun nuhteen, ja osoittamalla myötätuntoa nuhdeltua kohtaan saavat hänet tuntemaan, että häntä on todellakin kohdeltu väärin, ja hänen mielensä nousee kapinaan sitä kohtaan, joka on vain tehnyt velvollisuutensa. Mutta ne, jotka uskollisesti suorittavat vastenmielisen velvollisuutensa tuntien olevansa vastuussa Jumalalle, tulevat saamaan hänen siunauksensa.

Näinä viimeisinä päivinä on joitakin, jotka huutavat: »Puhukaa meille mieluisia, ennustakaa valheita.» Mutta se ei ole minun tehtäväni. Jumala on pannut minut kansansa nuhtelijaksi, ja yhtä varmasti kuin hän on asettanut päälleni raskaan taakan, hän pitää niitä, joille tämä sanoma annetaan, vastuussa siitä tavasta, jolla he siihen suhtautuvat. Jumalan kanssa ei ole leikkimistä, ja ne, jotka halveksivat hänen työtään, tulevat saamaan tekojensa mukaan. En ole valinnut itselleni tätä epämieluisia tehtävää. Tämä työ ei tuo minulle ihmisten suosiota tai kiitosta. Tälle työlle vain harvat antavat arvoa. Mutta niiden, jotka koettavat kaksinveroin raskauttaa työtäni panettelullaan, epäluuloillaan ja epäuskollaan, herättäen täten ennakkoluuloja toisten mielessä Jumalan minulle antamia todistuksia kohtaan ja rajoittaen työtäni, on selvitettävä asiansa Jumalan kanssa. Mutta minä tulen menemään eteenpäin, sitä mukaa kuin Kaitselmus ja veljeni avaavat minulle tien. Lunastajani nimessä ja voimassa olen tekevä mitä voin. Velvollisuuteni ei ole miellyttää itseäni, vaan tehdä taivaallisen

Isäni tahto, joka on antanut minulle työni.

Jos Jumala on antanut minulle sanoman esitettäväksi hänen kansalleen, eivät ne, jotka tahtoisivat estää minua työssäni ja heikentää kansan uskoa sen totuuteen, taistele välikappaleita, vaan Jumalaa vastaan. Ette halveksi ja häväise välikappaleita, vaan Jumalaa, joka on puhunut teille näissä varoituksissa ja nuhteissa. Ihmisten on tuskin mahdollista osoittaa suurempaa halveksuntaa Jumalaa kohtaan kuin halveksia ja hylätä ne välikappaleet, jotka hän on määrännyt johtamaan heitä.

TODISTUSTEN HALVEKSIMINEN

Eivät vain ne, jotka julkisesti hylkäävät todistukset tai mielessään epäilevät niitä, ole vaarallisella pohjalla. Valon halveksiminen on sen kieltämistä.

Jotkut teistä tunnustavat sanoillaan nuhteen oikeutuksen, mutta eivät sydämessään ota sitä vastaan. Jatkatte entiseen tapaan, mutta olette vähemmän vastaanottavaisia Jumalan Hengen vaikutukselle, tulette yhä sokeammiksi, teillä on vähemmän viisautta, vähemmän itsehillintää, vähemmän siveellistä voimaa ja vähemmän intoa ja halua hengellisiin asioihin, ja ellette käänny, luovutte viimein kokonaan Jumalasta. Ette ole ratkaisevasti muuttaneet elämääne, kun teitä on nuhdeltu, koska ette ole nähneet ja käsittäneet luonteenne virheitä ja suurta vastakohtaa oman elämänne ja Kristuksen elämän välillä. Mitä hyödyttävät rukouksenne, kun pidätte vääryyttä sydämässänne? Ellette tee täydellistä muutosta, tulette hyvin pian väsymään nuhteisiin, kuten Israelin lapset, ja heidän tavallaan luopumaan Jumalasta.

Monet toimivat aivan päinvastoin, kuin Jumalan kansalleen antama valo osoittaa, koska he eivät lue kirjoja, jotka sisältävät valoa ja tietoa varoitusten ja nuhteiden muodossa. Tämän maailman huolet, muotien seuraaminen ja hengellisyyden puute ovat kääntäneet heidän huomionsa siitä valosta, jonka Jumala armossaan on antanut, samalla kuin kirjoja ja lehtiä, joiden sisältö on harhaanvievää, leviää yli maan. Skeptisismi ja epäusko lisääntyvät kaikkialla. Kallisarvoinen valo, joka tulee Jumalan valtaistuimelta, kätketään vakan alle. Jumala pitää kansaansa vastuunalaisena tästä laiminlyönnistä. Hänelle on tehtävä tili

jokaisesta valonsäteestä, jonka hän on antanut loistaa tiellemme, joko se sitten on auttanut meitä eteenpäin hengellisissä asioissa tai olemme sen hylänneet, koska oli mieluisampaa noudattaa omaa mieltään.

Kirja »Profetian Henki» (nyt nimeltään »Suuri Taistelu») ja myös Todistukset tulisi hankkia jokaiseen perheeseen, jossa pidetään sapattia, ja sisarten ja veljien tulisi tuntea niiden arvo ja heitä tulisi kehottaa lukemaan niitä. Ei olisi ollut viisasta tehdä näistä kirjoista halpahintaisia, jos niitä hankitaan vain yksi kappale seurakuntaan. Niiden tulisi olla jokaisen perheen kirjastossa, ja niitä tulisi lukea yhä uudelleen. Pidettäköön niitä sellaisessa paikassa, missä monet voivat lukea niitä.

Muistakoot saarnaajat ja kansa, että evankeliumin totuus paaduttaa, milloin se ei pelasta. Valon hylkääminen tekee ihmisistä orjia, jotka ovat sidotut pimeyden ja epäuskon kahleilla. Ihminen, joka päivästä toiseen kieltäytyy kuulemasta armokutsua, voi pian kuunnella mitä hartaimpia vetoomuksia tuntematta värähdystäkään sielussaan. Jumalan työntekijöinä me tarvitsemme enemmän syvää hurskautta ja vähemmän itse korotusta. Mitä enemmän omaa minää korotetaan, sitä enemmän usko Jumalan Hengen todistuksiin heikkenee. Ne, jotka täysin luottavat itseensä, näkevät yhä vähemmän Jumalaa hänen henkensä todistuksissa.

MITEN NUHTEET ON OTETTAVA VASTAAN

Niiden, joita Jumalan Henki nuhtelee, ei tulisi nousta halpaa välikappaletta vastaan. Jumala on puhunut, eikä erehtyvä ihminen, pelastaakseen heidät turmiosta. Inhimillisestä luonnosta ei tunnu mieluisalta ottaa vastaan nuhteita, eikä ihmissydämen, jota Jumalan Henki ei ole valaissut, ole mahdollista käsittää nuhteen tarpeellisuutta tai siunausta, jonka se on tuova mukanaan. Kun ihminen taipuu kiusaukseen ja antautuu syntiin, hänen mielensä pimenee. Hänen siveellinen arvostelukykynsä turmeltuu. Hän ei välitä omantunnon varoituksista, ja sen ääni kuuluu yhä epäselvemmin. Hän vähitellen menettää kykynsä tehdä erotusta oikean ja väärän välillä, kunnes hänellä ei ole mitään todellista käsitystä suhteestaan Jumalaan. Hän voi noudattaa uskonnon muotoja ja innokkaasti pitää kiinni opinkappaleista, mutta sen

henki puuttuu. Hänen tilaansa kuvaa totinen todistaja seuraavasti: »Sinähän sanot: Olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että sinä se viheliäinen olet ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.» Kun Jumalan Henki nuhtelevan sanoman välityksellä selittää, että hänen tilansa on tällainen, ei hän voi nähdä, että sanoma on totta. Onko hänen sen vuoksi hylättävä varoitus? Ei. Jumala on antanut kylliksi todistuksia, niin että kaikki, jotka tahtovat, voivat saada varmuuden Todistusten luonteesta, ja myönnettyään niiden olevan Jumalasta heidän velvollisuutensa on vastaanottaa nuhde, vaikka he itse eivät näkisikään menettelynsä synnillisyyttä. Jos he täysin käsittäisivät tilansa, miksi nuhde olisi silloin tarpeellinen? Koska he eivät sitä tunne, Jumala armossaan esittää sen heille, niin että he voivat katua ja tehdä parannuksen, ennen kuin se on liian myöhäistä. Ne, jotka halveksivat varoitusta, jäävät sokeuteen, joka johtaa itsepetokseen, mutta ne, jotka ottavat siitä vaarin ja innokkaasti ryhtyvät panemaan pois syntejään saadakseen tarvitsemansa armon, avaavat sydämensä oven, jotta rakas Vapahtaja tulisi sisään ja asuisi heissä. Ne, joilla on läheisin yhteys Jumalaan, tuntevat hänen äänensä, kun hän puhuu heille. Ne, jotka ovat hengellisiä, käsittävät hengellisiä asioita. Sellaiset ovat kiitollisia siitä, että Jumala on näyttänyt heille heidän virheensä.

Daavid oppi viisautta Jumalan menettelystä häntä kohtaan ja taipui nöyrästi Korkeimman kuritukseen. Profeetta Naatanin tarkka kuvaus hänen todellisesta tilastaan sai Daavidin tuntemaan omat syntinsä ja auttoi häntä luopumaan niistä. Hän otti nöyrästi vastaan neuvon ja nöyrtyi Jumalan edessä. Hän huudahtaa: »Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun.»

»Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osallisiksi tulleet, niin silloinhan ette ole oikeita lapsia.» Herramme on sanonut: »Kaikkia, joita minä pidän rakkaina, niitä minä nuhtelen ja kuritan.» »Mikään kuritus ei tosin sitä saadessa tunnu olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjaantuneet.» Vaikka kuritus on kovaa, se osoittaa Isän hellää rakkautta, »jotta me tulisimme hänen pyhydestään osallisiksi». T. s. I, 31. 51-57.

Milloin ihminen on valmis tekemään ratkaisun?

”Ja nyt, mitä viivyttelät? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.” Apt. 22:16.

Maailmassa on erilaisia ihmisiä:

- On sellaisia, jotka helposti, järkevästi ja ajoissa tekevät oikean ratkaisun.
- On toisia, jotka kiireesti, harkitsematta tekevät ratkaisun ja sellainen ratkaisu ei kestä kauan.
- On taas toisia, jotka elämänsä loppuun asti eivät uskalla tehdä mitään ratkaisua, vaikka ovat harkinneet asioita jatkuvasti!

Miksi on niin? Jumalan sana antaa meille vastauksen.

Kuka on valmis tekemään ratkaisun Jumalan puolelle?

Ihminen, joka on valmis alistumaan Jumalan tahdolle ja seuraa sitä millä tahansa hinnalla, hänellä on helppo tehdä ratkaisu, koska taivaallinen Isä on hänen kanssaan siitä lähtien ja johdattaa kaikki asiat hänen elämässä loppuun asti. Tässä kysytään luottamusta, vahva usko, itse kieltäymystä, kuuliaisuutta ja nöyryyttä.

Salaisuus on siinä, että Pyhän Hengen ensimmäisestä kehotuksesta lähtien sydän on avautunut Jumalan kutsulle.

”Ja Herra sanoi Aabrahamille: ”Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan... Niin Aabraham lähti, niin kuin Herra oli hänelle puhunut, ja Loot meni hänen kanssansa. Aabraham oli Harranista lähtiessään seitsemänkymmenen viiden vuoden vanha.” 1. Moos. 12:1, 4.

Abraham oli yksi niistä, jotka uskossa lähtivät seuraamaan Herraan. Uskossa hän totteli Jumalaan, kysymättä onko se maa, johon Herra lähettää hänet hedelmällinen, tai ei.

Hänen elämässä piti tulla yksi koetus, jonka tarkoitus hän ei pystyn käsittää, mutta kuitenkin oli valmis täyttää sen.

”Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: ”Aabraham!” Hän vastasi: ”Tässä olen.” Ja hän sanoi: ”Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian

maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon." 1. Moos. 22:1, 2.

Ennen kuin patriarkka saavutti osoitetun paikan, hänellä oli aikaa, miettiä ja kieltäytyä tämän vaikean tehtävän toteuttamisesta. Mutta Abraham osoitti kuuliaisuutta tässäkin suuressa koetuksessa!

"Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: "Aabraham, Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Niin hän sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi." 1. Moos. 22:11, 12.

Abrahamin uskollisuus palkittiin suurenmoisesti. Jumala antoi hänelle suuria siunauksia! Häntä kutsutaan "uskon isäksi" ja "Jumalan ystäväksi." Hän on rohkaiseva esimerkki kaikille uskoville.

Uskon elämässä on koetuksia, joiden kautta Jumala kasvattaa meitä ikuisuutta varten. Näissä koetuksissa uskova pitää tehdä myös päätös pysyä uskollisena Herralle, tai tehdä kompromissi uskonsa kanssa.

Enkeli sanoi viimeiselle profeetalle sisar Whitille: "... pienen ajan kuluttua, jos pysyt uskollisena, saat syödä elämänpuun hedelmiä ja juoda elämänlähteen vettä..." H. K. 23.

Siis päivittäin meidän pitää tehdä päätöksiä pysyä uskollisena Herralle ja uskossa ja kuuliaisuudessa seuraa Hänen tahtonsa, koska usein, emme käsitä koetuksiamme.

Herran tiet ovat ihmeelliset ja joskus on niin, että meidän koetuksemme kautta, Hän haluaa koskettaa ihmisten sydämiä ja kutsua heitä tekemään oikean ratkaisun Hänen puolelle.

"Mutta keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa ja veisasivat ylistystä Jumalalle; ja vangit kuuntelivat heitä. Silloin tapahtui yhtäkkiä suuri maanjäristys, niin että vankilan perustukset järkkäyivät, ja samassa kaikki ovet aukenivat, ja kaikkien kahleet irtautuivat. Kun vanginvartija heräsi ja näki vankilan ovien olevan auki, veti hän miekkansa ja aikoi surmata itsensä, luullen vankien karanneen. Mutta Paavali huusi suurella äänellä sanoen: "Älä tee itsellesi mitään pahaa, sillä me kaikki olemme täällä." Niin hän pyysi valoa, juoksi sisälle ja lankesi vavisten Paavalin ja Silaan

eteen. Ja hän vei heidät ulos ja sanoi: "Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?" Niin he sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi." Ja he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa olivat. Ja hän otti heidät mukaansa samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja hänet ja kaikki hänen omaisensa kastettiin kohta. Ja hän vei heidät ylös asuntoonsa, laittoi heille aterian ja riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi." Apt. 16:25-34

Miten tärkeä on että ilolla ja nöyrällä mielellä otamme koetuksia vastaan luottaen siihen, ”että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.” Room. 8:28

Ihminen, joka aidosti koko sydäimestä palvelee Jumalaa, Hän antaa hänelle voimia ja vahvan uskon ja luottamusta kestämaan koetuksissa. Sellainen ihminen saa hengellisiä siunauksia ja kauniita kokemuksia Herran kanssa tässä maailmassa ja kerran saa olla taivaan kodissa iäti.

Ketkä tekee kiireisen ratkaisun, joka ei kestä kauan?

”Ja eräs kirjanoppinut tuli ja sanoi hänelle: "Opettaja, minä seuraan sinua, mihin ikinä menet." Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi." Matt. 8:19, 20.

Juudaksen ratkaisu seurata Jeesusta oli kiireinen ja perustettu itsekkyyden pohjalla. Hän teki sen halutessaan saada hyötyä siitä. Hänen sydämensä ei ollut valmis avautumaan Pyhän Hengen muuttuvalle voimalle, ja sen vuoksi ei voinut voittaa rahanhimonsa. Pyhän Hengen valoisimmat säteet eivät pääset hänen sydämensä, koska omasta mielestä, hän oli hyvin viisas ja hänen mielipiteensä on aina oikea.

Jumala oli antanut hänellekin tilaisuus tehdä todellisen kääntymyksen ja pelastua, mutta hän ei käyttänyt sitä hyväkseen. Maallinen kunnia ja aarteet oli hänelle niin tärkeitä, että niiden edestä hän uhraisi ikuisuuden ja pian kadotti tämän ajallisen elämän.

Ihmiset inhoavat Juudaksen tapausta, eivätkä halua seurata

hänen esimerkkiänsä, mutta sielun vihollisen viettelyksien takia tuhansia ja miljoonia kärsii ja tuhoutuu juuri tämän ongelman tähden; maallista kunnia ja maallisia aarteita.

Miksi kiireiset ratkaisut eivät kestä kauan?

”Ja mitkä kallioperälle kylvettiin, ovat niinkään ne, jotka, kun kuulevat sanan, heti ottavat sen ilolla vastaan, mutta heillä ei ole juurta itsessään, vaan he kestävät ainoastaan jonkun aikaa; kun sitten tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin he kohta lankeavat pois.” Mark. 4:16, 17.

Vertauksessa näemme ihan selvästi mikä on syynä, että kiireiset ratkaisut eivät kestä kauan.

Jos sanan siemen ei mennyt syvälle sydämen pohjalle ja vaikuttanut oikeaan hengelliseen kasvuun ja kääntymykseen, sellainen usko ei kestä koetuksia.

Siis meitä koetellaan olemmeko aitoja uskovia. Seulominen on käynnissä, ja ne jotka eivät ole valmiit seuraaman Jumalaa Abrahamin tavoin ja tehdä uhri tekoja, jotka ovat tarpeellisia pelastuksemme hyväksi, eivät kestä.

”Tämän joukon luku oli pienentynyt. Muutamia oli seulottu ja jätetty tien puoleen. Huolettomat ja välinpitämättömät, jotka eivät liittyneet niihin, jotka pitivät voittoa ja pelastusta niin suuressa arvossa, että tahtoivat rukoillen ja suuressa tuskassa kilvoitellen ne saavuttaa, jäivät pimeyden valtaan voittoa ja pelastusta saamatta. Heidän paikkansa täyttivät toiset, jotka ottivat totuuden vastaan asettuen uskollisten riveihin. Pahat enkelit yhä tunkeilivat heidän ympärilleen, mutta niillä ei ollut vähäistäkään valtaa heihin.” H. K. 301.

Miksi jotkut ihmiset eivät uskalla tehdä ratkaisua Jumalan puolelle, vaikka harkitsevat tätä asiaa jatkuvasti?

Syyt voivat olla erilaisia;

- Liian vähän, tai ei ole yhtään uskoa Jumalaan
- Eivät halua päästä eroon synnistä
- Eivät halua tehdä uudistusta elämässä
- Eivät halua tehdä uhrauksia Jumalalle

”Mutta kun Paavali puhui vanhurskaudesta ja itsensähillitsemisestä ja tulevasta tuomiosta, peljästyivät Feeliks ja sanoivat: ”Mene tällä haavaa pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas.” Apt. 24:25.

Tässä on yksi esimerkki siitä, miten johtava henkilö, joka toivoi saada Paavalilta rahaa ja juutalaisten suosion, lykkäsi tilaisuuden eteenpäin ja ei tehnyt ratkaisua. Kun ihminen jostain syystä kun aina lykkää ratkaisunsa eteenpäin, hän sulkee sydämensä Pyhän Hengen vaikutukselle ja menettää ikuista elämää.

”Ja katso, eräs mies tuli ja sanoi hänelle: ”Opettaja, mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?” Niin hän sanoi hänelle: ”Miksi kysyt minulta, mikä on hyvää? On ainoastaan yksi, joka on hyvä. Mutta jos tahdot päästä elämään sisälle, niin pidä käskyt.” Hän sanoi hänelle: ”Mitkä?” Jeesus sanoi: ”Nämä: 'Älä tapa', 'Älä tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää todistusta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi'.” Nuorukainen sanoi hänelle: ”Kaikkia niitä minä olen noudattanut; mitä minulta vielä puuttuu?” Jeesus sanoi hänelle: ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua.” Mutta kun nuorukainen kuuli tämän sanan, meni hän pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta. Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: ”Totisesti minä sanon teille: rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan. Ja vielä minä sanon teille: helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.” Matt. 19:16-24.

Tästä tapauksesta nähdään, että rikkaus voi olla suuri ongelma monille, koska heidän sydämensä on sitoutunut maallisiin aarteisiin. Monet eivät tee ratkaisua Herran puolelle juuri tästä syystä, koska eivät halua antaa kymmenyksiä ja lahjoja Jumalalle. Niin itsekkyyttä tappaa heidät ja he jäävät ilman ikuista palkintoa. Miten ikävää !

”Esittäkää kaikkia mahdollisia verukkeita niille, joilla on varoja, jotteivät niitä luovuttaisi Jumalan työhön. Jos voitte, niin pitäkää raha-asiat hallintonne alaisina ja saattakaa heidän saarnaajansa puutteeseen ja ahdinkoon. Tämä heikentää heidän rohkeuttaan ja lamauttaa heidän innostustaan. Taistelkaa viimeiseen asti.

Toimikaa niin, että ahneus ja rakkaus maallisiin rikkauksiin muodostaisi heidän luonteittensa johtavat piirteet. Sillä niin kauan kuin nämä luonteenominaisuudet saavat hallita, pysyvät pelastus ja armo syrjäytettyinä. Ympäröikää heidät kaikilla houkutuksilla, ja he joutuvat varmasti omiksemme. Emmekä me silloin ole saaneet ainoastaan heitä haltuumme, vaan he eivät enää kykene vihattavalla vaikutuksellaan johtamaan muita taivaaseen. Jos joku tuntee kehotusta antamaan, niin herättäkää hänessä vastenmielisyyttä ja haluttomuutta, jotta hän antaisi vain vähän.” H. K. 296.

Kristuksen uskonto on elävä, toimiva ja pelastava uskonto. Se on Jeesuksen esimerkkiä seuraamista. Kaikki, jotka kerran saavat olla Vapahtajan kanssa ovat voittaneet oma itsensä ja olivat valmiit tehdä minkä tahansa uhrin Jumalan kunniaksi.

”Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti.” Ilm. 12:11.

Herra meitä auttakoon, että joka koetuksessa pysyisimme uskollisina Hänelle ja varjelkoon meitä kaikista vaaroista uskon tiellä, että voittajina pääsisimme perille. Aamen

Teidän veljenne Vladimir Marinov

Peru

”Nykyinen Peru, joka sijaitsee Inkan merkkialisessa valtiossa sen jalometallin rikkauden vuoksi tuli espanjan siirtomaan valtakunnan keskuksesi Etelä-Amerikassa. Kahdeksantoista vuosisadan asti sijaiskuninkuus Peru ulottui Kolumbian Karibian rannalta Rio de la Platan rantaan asti.

Perun valtio alueineen kostuu kolmesta maisemasta, joiden kohokuvan laji, ilmaston ja ekoloogisen todellisuudet ovat luonteenomaisia: ranta-alue, Tyynivaltameren ja Andien Länsi Kordillieerin välillä, Andit jotka nousee 7700 m. saakka ja tasangon, joka on itämetsämaan, missä Andien joet liittyvät Amazonin jokeen. Täällä sataa 220 päivää vuodessa ja ilmankosteus on aina 90 %.

Sellaisessa ajassa, kuten Euroopassa keski-ikä on ylittänyt sen korkean kohta ja Inkan mahtavan valtakunnan kukkiminen keskusalueella Perussa, ainut todellinen valtakunta intiaaniaasilla huolellisesti organisoitu sosiaalisen ja taloudellisen elämän periaatteilla loppuu.

Inkat oli ahkeria maanviljelijöitä ja monilla alueilla on käsityöläisiä. Nykyajan valtion asukkaiden enemmistö on intiaaneja 40-45%. Seuraava suuri ryhmä 35-40% ovat Mestizen. Heidän alhaisen luokan tähden intiaanin heimot pysyvät yhteen ja niin monet Mestizeja löysivät vastaanotto valkoiseen johtavan luokaan. Lopuksi ranta alueilla ovat Kreolit noin 10%.

Virallinen kieli on espanja ja Quechua on myös tunnustettu valtion toiseksi virralliseksi kieleksi. Quechua jälkeen vielä noin 3% asukkaista puhuu Aymaraa.

Pääkaupunki Lima - sen Callao sataman kanssa sijaitsee Rio Rimac'issa, itään päin vain 10 km. sen haarasta. Lauha ilmasto, hedelmällinen maa, niin kuin rikas jalometallin löytöjen kanssa auttoi Liman tulla uuden maailman halutuiksi paikaksi ihmisille.

Huolimatta maanjäristyksestä vuonna 1940 Lima on kehittynyt jatkuvasti ja on ei ainoastaan poliittinen keskus, on myös puute asukkaista koko maahan niiden kulttuuriset laitoksien mukaan.”

Trujillo, jossa enemmistö veljistä ja sisarista asuvat, on La Libertad'in maakunnan pääkaupunki ja siinä on yksi yliopisto. Se sijaitsee maan pohjoisessa, noin 12 km. Tyynivaltameren rannalta.

Peru on rikas aarteista, kuten kulta, hopea ja muita metalleja. Valitettavasti melkein kokonaan teollisuus ja maan aarteet ovat vieraisa käsissä.

Se, mitä minua henkilökohtaisesti kiinnosti oli: Kuinka on Jumalan kansan kanssa? Miten on seurakunnan kasvun suhteen, joka Jeesus osti omalla kalliilla verellä? Ilokseni sain todeta, että sen jäsen luku on kaikista Etelä- ja Keski-Amerikan valtioista suurin.

Tarpeen ja tarpeellisuuden saada enemmän Jumalanpalvelushuoneita ja kokoustiloja saimme nähdä selvästi.

Perun kansalaiset ovat jo hyvin iloisia, kun heillä olisi vain katto pään yllä; mutta he haluavat tietää, että ”tämä on rukouspaikkamme, missä voimme rukoilla ja saarnata, silloinkin,

kun ulkona sataa.”

Se, mitä minua vielä kiinnosti Perussa oli katakombit. Syvällä maan alla oli ja on vielä tänä päivänä kidutuskammioita. Minun on vaikea kirjoittaa niistä, sen tähden en halua kirjoittaa kaikista kidutus paikoista, mutta jotakin haluan mainita. Kävijälle tulee jo paha olo kun menee alas syvyyteen, koska sinne tullaan isoon tilaan jossa tuskin voi nähdä jotakin. Yksi on istumassa ja reidet on sidottuna kahteen malkaan ja allaspuolella palaa tuli. Munkit voitelevat jalat, että turpoisivat enemmän. Täällä ei voi päästä pakoon!

Täällä näen pöydän, missä makaa yksi henkilö, jonka jalat ja kädet on sidottu köysillä ja niitä vedetään kunnes jänteen repeytyvät.

Tämä työ tulee tehdyksi niin kutsutuilta ”sielunhoitajilta” ”laupeuden” munkeilta. Katselin hämmästyneillä ja syvällä myötätunnolla ihmisiä, joiden piti kärsiä suuria tuskia ja kuolla mutta myös niitä, jotka ilman laupeutta ammattilaisesti suorittivat tehtävänsä. Toinen uhri on myös sidottu, jonka kurkkuun kaadetaan vettä. En voi mainita muita kidutusesineitä, koska minä koen nämä kauheat tapahtumat uudelleen. Kun jätin petkelenkammiot ja näin jälleen päivän valon, hengitin jälleen vapaasti, mutta se mitä näin en voi unohtaa.

Päinvastoin, miten ihana on Jeesuksen Kristuksen rakkaus. Kuinka paljon rakkaus, laupeus, miten paljon hyvyyttä löydetään Jumalassa. Tässä muistuttaa jälleen Joh. 3:16: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” ”Kaukaa ilmestyy minulle Herra: ”Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta.” Jer. 31:3. ”Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitani, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.” Jes. 55:8. 9.

Julmuuden näky oli niin suuri, että jo ensimmäisenä päivänä minä sairastuin. Melkein yksi viikko kallisarvoista aikaani sen vuoksi meni ohitse. Mutta en halua valittaa, koska näin omilla

silmillä, minkälaisia kauheita kidutusvälineitä kirkko käytti, kiduttamaan toisia uskovia kuolemaksi.

Jeesus ei vainonnut ketään, joka ei ottanut Häntä vastaan, Hän vain itki hänen puolestaan. Hän opetti ja osoitti jumalallista rakkautta. Jumalallinen rakkaus on etsivä, pelastava ja ihmeellinen rakkaus. Tosi kristitty toimii samalla tavalla ihmisten ja Jumalan vihollisten kanssa!

Vaikka olin vielä heikko sairauksista, nuori lääkäri, joka oli opiskellut Saksassa, ja jonka kanssa minä pidin ystävyyssuhdetta pyysi minulta, että siunaisin hänen avioliittonsa. Minä en uskaltanut kieltäytyä ja Jumala antoi minulle erikoisen armon, sitten minulle tuli vatsanväänneitä. Professori, tohtori ja koko miehistö oli läsnä. Kun Herran nimessä aloitin puhua, painostuksen tunne ja kehon heikkous poistui. Yhtäkkiä tunsin, että Jumala käyttää heikkoa työvälinettä, että Hänen kaikkivaltiutensa ja armonsa tulisi näkyviin. Suoranäköisesti Herra antoi siunauksensa ja Jumalan Henki toimi kansan sydämessä. Häätilaisuuden ja yhteen juhlaan minä päätin käyntini Perussa. Maa on kaunis ja rikas, mutta ihmiset on hyvin köyhiä ja vaivalla pitää saada leivänosa.

Ecuador

Perusta matka jatkoi eteenpäin Ecuadoriin. Tämä maa Uruguay jälkeen on kaikkein pienin Etelä-Amerikassa ja sai nimensä päiväntasaaja linjasta, joka erottaa maapallon kahteen osan.

”Rannikon alkumaasta heti nousee Andien Kordilerit ja Chimborazo himmeän tulivuoren kohdalla, ne saavuttaa 6267 m. ja Gotopaxin kaikkein korkein toimiva tulivuori maailmassa 5897 m.

Ecuadorin korkea maan joet liittyvät Amazoniin. Päiväntasaajan vuoksi Ecuadorissa on eroja ilmastonolosuhteissa. Epätavallisen suuri ero sadetalven ja kuivakesän välillä aiheuttaa erikoisia ilmaston olosuhteita länsirannikolla ja kylmällä merenviralla.

Epävakaisuus ja ilmasto vaikuttavat rikkaaseen kasvillisuuteen.

Nykyinen puhdas intiaanien kansalaisuus, 39% kaikilta Ecuadorin asukkaista ovat pääasiassa vuoristomaan Quechua

kansan jälkeläisiä, jotka Inkan kautta väkisin tuotiin Perusta, niin kuin heimokuntia pohjois- ja itä sisämaasta (Jivari -metsästäjät ja Zaparo).

Intiaanien kulttuuri ja elämäntavat pohjoisrannikoalueilla, heidän tulosta lähtien Ecuadoriin itse asiassa eivät ole muuttunut.

Karjanhoito, yhdessä maaviljelyksen kanssa pienessä maatilassa ja työ suurten maanomistajien vuoksi määrää vuoriston intiaanien elämä.

Quito, Ecuadorin pääkaupunki sijaitsee 2850 m. korkeudessa valtavan tulivuorien lantionalueella. Asukkaat ovat yhdessä 90% Mestizen ja Intiaania.”

Aikaisin aamulla jätimme Trujillon ja lähdimme matkalle tähän mielenkiintoiseen maahan. Sitten aloitimme vuoren ylöspäin aina ylemmäksi ja ylemmäksi. Bussi, jonka kanssa matkustimme oli vanha ja rikkinäinen. Moottori pitäisi olla vahvempi kuudentuhannen ja seitsemäntuhannen metriä korkean vuoren matkaa varten. Kaiken lisäksi epäonneksemme alkoi kovasti sataa. Kun saavutimme yli kolmetuhatta metriä korkeuden, satoi niin kovasti, että maa alkoi luiskahtaa alaspäin. Kohta alkoi aurinkolasku ja pimeys tuli ja sanottiin, että tie on kiinni maanvieremällä. Istuimme yhdessä pelkäsimme ja pettyneinä odottaen uutisia; mutta syväyön aikana maa ei luisunut enää. Hiljaksen mutta kovasti kärsivällisenä olimme koetuksissa. Käydä nukkumaan, mutta yö on liian kylmä. Menimme kävelemään, saadaksemme lämpöä. Se oli hyvin vaarallista, koska kiviä, maata ja puita oli liikkeillä. Maanvieremäjä oli monissa kohdissa teillä ja tie oli kiinni. Oikealla puolellamme oli syvä rotko. Yksi maanvieremä voi vierittää meidät syvyyteen.

Vain Jumala, joka pitää luonnon voimat omassa kädessä, voi meitä auttaa. Me rukoilimme: ” Syvyydestä minä huudan sinua, Herra. Herra, kuule minun ääneni. Tarkatkoot sinun korvasi minun rukousteni ääntä.” Ps. 130:1, 2. Herra olemme lähetysmatkalla ja haluamme täyttää sinun tehtäväsi; ole armollinen meitä kohtaan ja armahda elämämme, että voisimme sinua kiittää ja kertoa sinun ihmeistäsi lapsiliesillemme ja lastenlapsille.”

Lopuksi sade lakkasi ja aamu herätti uutta elämää ja uutta toivoa sydämeemme.

Tuli suuria amerikkalaisia es-kalatoria ja yrittivät avata meille tien, mutta aina uudelleen sortui uusia maanvieremiä ja jälleen tie sulkeutui, niin että piti jälleen odottaa. Lopuksi bussimme pääsi lähtemään. Liian paljon maata oli tiellä, ei voinut nopeasti poistaa kaikkia esteitä. Meidän piti matkustaa erään huipun yli, vaikka oli hyvin vaarallista, koska vasemalla puolella oli syvä rotko ja näytti siltä että joka väärä askel voisi tarkoittaa kuolemaa kaikille.

Tässä vaarallisessa tilanteessa olisin mielelläni kävellyt, mutta se ei ollut luvallista. Siihen aikaan kun hiljaksen ylitimme huipun, katselin vuorelle päin ja - oi, kauheita! näin miten yksi lumivyöry irtautui ja lähti meitä kohti. Tässä kuoleman vaarassa minä rukoilin herraan, että Hän ohjaisi tämän vaara tilanteen pois, ja kuin ihme yksi valtava puu kaatui vyöryn päälle ja antoi sillä toisen suunnan ja niin saimme paeta vaarasta. Sitten saimme asfalttia renkaiden alle ja jännitys loppui. Sydämeni oli täynnä kiitollisuutta, nähdä kuinka Jumala viime hetkenä puuttui asiaan ja pelasti lapsensa.

Kauniissa maassa, jossa oli neljä suurta tulivuorta minä koin jälleen suuren vaaran. Minun piti lentokoneella matkustaa Quitosta, Ecuadorista Limaan, Peruun. Viidentoista minuutin jälkeen tulimme huonoon ilma alueeseen. Lentäjä tunnisti vaaran ja yritti nopeasti nostaa korkeuden ja karttasi vuoren huipun. Mutta moottorit oli liian heikot väistämään pilven, joka kantaa tuhansia ja miljonia tonnia vettä ja maahan sataa antaakseen ruoholle ja puille kasvun. Lentäjä pelkäsi matkustajien elämän puolesta, jotka on uskottu hänelle, mutta myös oman elämän puolesta. Jos hän ohjaisi koneen liian nopeasti ylöspäin, laitteet voisi pettää, jos liian hitaasti, on olemassa sama vaaraa.

Salamat välähti ja jyrisi. Eräs rouva sanoi minulle: ”Minä lennän usein, mutta koskaan en ole ollut tällaisissa pyörrevirtauksissa.” Yksi lentoemäntä huusi lääkärin avuksi, mutta koneessa ei ollut lääkäriä. Ovet aukenivat ja seuraavissa minuuteissa emme tienneet, mitä tulee tapahtumaan. Mutta minä tein sen, mitä minun piti tehdä. Rukoilin Jumalaan, Hänen läsnäolon puolesta. ”Syvyydestä minä huudan sinua, Herra.” Ps. 130:1 ja ”Odota Herraa. Ole luja, ja vahva olkoon sinun sydämesi. Odota Herraa.” Ps. 27:14. Siihen aikaa, kun niin rukoilin ja jätin minun ja

kaikkien matkustajien elämän Herran käsiin, yhtäkkiä tilanne rauhoittui ja tunsimme itsemme turvallisiksi. Kun kone piti laskeutua sanottiin, että on liian paljon vettä kiitoradalla, emme voisi laskeutua. Mutta tämäkin ongelma sai ratkaisun ja lentokone laskeutui turvallisesti. Jatkuu...

Siegmund Gutknecht

Yksityisen asema ”tuhlaaja poika”

Valituskirjeitä tai keskusteluja luvottomuuksista tulee aina uudelleen. Olen surullinen ja joskus neuvoton, koska veljet, sisaret ja vieraat tuntevat itsensä pettyneiksi. He tajuavat etteivät olisi rakastettuja ja ymmärrettyjä seurakunnassa ja vertaavat itsensä tuhlaaja pojan kanssa, jonka puolesta pidettiin juhlat - vain heidän edestä ei.

- Katsokaamme tarkasti tuhlaaja pojan vertaus tässä suhteessa. Luuk. 15:11-32.

Milloin tuhlaaja poika tuli takaisin isän luokse?

Tuliko hän takaisin, koska hän halusi, että hänelle pidettäisiin juhlat? Odottiko hän ylipäätänsä jotakin isältä? Ei, pojalla oli vain hiljainen toivo, että isä ottaisi hänet vastaan palvelijana. Hän meni kotiin ja halusi itselleen kaikkein pienimmän viran. Hän ei odottanut, että kokonaan kuuluisi jälleen perheeseen. Poika tunsu suurta syyllisyyttä isän edessä ja huvitteluhalunsa. Hän tiesi kuinka paljon kipuja se teki isälle, miten oli käyttäytynyt ilman rakkautta ja väärällä tavalla. Kaiken jälkeen, että hänet otettaisiin vastaan poikana, ei tullut mieleenkään. Hänen mielestä se olisi suuri onni ylipäätänsä saada olla kotona - vaikka vain palvelijana.

Mihin yksi vaatimus tuhlaajapojalla oli?

Hänen perintönsä oli jo annettu. Sen suhteen hänellä ei ollut vaatimuksia. Poika tiesi tämän ja hän ei pyytänyt sitä jälleen. Oliko vaatimuksia, joka koski isän rakkautta eli vastaanottoa hänen kodissaan? Oliko vaatimus koskien isän innoitusta hänen takaisin

tulon johdosta tai joitakin muita vaatimuksia juhlasta?

Ei ollut sellaisia vaatimuksia ja poika oli tarpeeksi viisaas ja tiesi tämän asia. Se, että hänellä ei ollut pyyntöä, vaan halu käyttäytyä oikeasti. Poika oli menettänyt kaikki vaatimuksensa. Kaikki, mitä hän toivoi, oli isän suurta armoa, että saisi olla palvelijana.

Kuitenkin oli yksi juhla!

Miten käsittämätöntä oli tuhlaaja pojalle, kokea isän iloa! Kuvittele, sinä odotat oikeasti suuttumusta, rangaistusta ehkä jopa kieltoa - ja sitten tulee sellainen ilo! Ylionnellinen isä järjestää juhlat - epäkelvolle, huolimattomalle ja tottelemattomalle pojalle! Ei! Pojalle täynnä tuntemusta ja katumusta, joka pyysi anteeksi ja nöyrtyi isän edessä.

Poika saa juhlat, ei ansionsa perusteella, vaan koska isä on armollinen ja täynnä rakkautta.

Tämän kertomuksen väärän käsitys:

Me katsomme itseämme tuhlaaja pojan asemassa, kun olemme menneet omille teillemme ja sitten tulemme takaisin Jumalan luokse. Isä katsoo puoleemme ja koskettaa syntiämme. Varmasti olemme rakkaita Hänelle. - Mutta on myös toinen puoli, joka sanoo: ”Minä olen tuhlaaja poika. Nyt teidän pitää tehdä minulle...” Ja sitten tulee kaikkinaisia pyyntöjä ja vaatimuksia seurakunnalle. ”Teidän pitää odottaa minua iloisesti! Teidän pitää laittaa kuntoon kaikki, jossa minulla on velkaa! Teidän pitää huolehtia minusta kaikkien asioiden suhteen! Teidän pitää järjestää minulle juhlat!” - Onko tämä se opetus vertauksesta tuhlaaja pojasta? Varmasti ei. ”Tuhlaaja poika sai tätä ja sitä - tämä pitää ja haluaa saada nyt sen!” Voimmeko kuvitella, että sellaisen röyhkeän ja vaativan pojan isä olisi ottanut vastaan, kuin olisi ollut nöyrä?

Seurakunta isän roolissa

Monille on hyvin selvä miten isä on toiminut rakkaudellisesti ja lempeästi. Melkein rajattomasti voidaan kuulla kertomuksia, miten kaikki isät tekevät pojallensa. Käytännössä tämä on ihmeellinen

ominaisuus, josta täällä taivaallinen Isä kertoo meille - kaiken anteeksiantava ääretön rakkaus!

Nyt voi tapahtua, että pakotetaan seurakunta isän rooliin määräyksellä: ”Sinun pitää...” - katsomatta takaisin tullutta henkilön roolia.

Tietysti jokainen, joka palaa takaisin seurakuntaan otetaan ilolla vastaan. Mutta miten kuvittelemme tämän takaisin palaajan?

Pysykäämme tuhlaaja pojan kuvauksessa: ”Hei, isä, ole iloinen, että vihdoin olen täällä! Sinun pienen perinnön kanssa en voinut hääriä enää. Minä jouduin monenlaiseen pulaan. Katso, että kiireesti laitat kaikki kuntoon! Katso miltä minä näytän! Toivottavasti sinulla on jo valmiina uusia vaateita minulle! Ja missä on minun tervehdysjuhlat?”

Kuulostaako tämä luonnottomalta ja vakuuttavalta? Tai olemmeko joskus seurakuntana melkein pettyneitä johonkin veljeen, sisareen ja vieraiden käyttäytymisen suhteen?

En halua, että minut ymmärrettäisiin väärin. On ihmeellistä se, mitä taivaallinen Isä tekee jokaiselle. Samalla tavalla on hyvä ja tärkeä se, mitä seurakunta voi saavuttaa ja haluaa, koska: ”Raamattu tähdentää voimakkaasti vieraanvaraisuuden osoittamista.” Ta. II, 561.

Takaisin tulijoita ja vieraita tuhlaajan pojan roolissa

Miten tuhlaaja poika on mennyt isänsä luokse? Miltä syyllistynyt näyttää, se on selvää, että hän on tuhlassa rahaa ja aikaa, että jätti vanhan isänsä yksin ja petti hänen rakkautensa huonojen ystävien takia? Hän oli käyttäytynyt kuin pieni poikanen, joka oli tehnyt jotakin kiellettyä - sillä erilaisuudella, että hän on aikuinen ja hänen piti itse asiassa tietää paremmin. Jännittyneellä sydämellä ja syyllisenä, täysin tietämättä, ottaisiko hänen isänsä hänet palvelijaksi, hän tulee kotiin. Silloinen ylpeys ja kaikki sydämättömät vaatimukset isältä oli jo hävinnyt. Tällä käyttäytymisellä isä voi ottaa poikaansa vastaan - niin taivaallinen Isä voi ottaa meidät vastaan - ja niin seurakuntakin voisi sydämellisesti iloita vieraista ja takaisin tulijoista.

”Nouse ja mene Isän luo. Hän tulee sinua vastaan, kun vielä olet kaukana. Jos astut katuviivan yhdenkin askeleen häntä kohti, niin

hän rientää sulkemaan sinut rajattoman rakkautensa syliin. Hän on valmis kuuntelemaan särkyneen sydämen huutoa. Jumala tietää jo sydämen ensi kurottautumisenkin hänen puoleensa. Horjuvinkin rukous, salaisinkin kyynel ja heikonkin kaipaus Jumalan puoleen saa Jumalan Hengen tulemaan sitä vastaan.” K. v. 150.

Poika toivoo, että saisi olla palvelijana

Yleensä palvelija ei ole sellainen, jolle annetaan suuri merkitys ja pidetään juhlia. Palvelijan tehtävä on suorittaa Herransa tyytyväisesti annetun työn. Viimeistään tällä kohdalla jotakin herää meissä: Toki, me emme ole orjia! Tulla kotiin orjana? - Tulla seurakuntaan halulla palvelemaan? Eikö meillä ole huomion osoittamisen ja hoitamisen etuja? Jos monet, tai jopa kaikki tahtovat, että heistä huolehditaan, kuka jää sitten huoltajaksi? Eikö seurakunta pitää tulla rajalle ja todeta: Meiltä vaaditaan liikaa.?

Tuhlaaja poika oli nälkäinen ja ryysyinen, sellainen tila, jossa isä mielellän auttoi. Miten on saanut olla eteenpäin juhlilla? Minä luulen, kotiin tulijan kuin poikana on työskentelyt isän hyväksi ja yhdessä hänen kanssa. Ei ollut päivittäin juhlia. Mutta oli päivittäinen juhla, saada olla jälleen poikana isän luona merkeissä. Työt pelolla, auttaa jokaisessa tehtävässä oli ilo hänelle. Ja ajatus, orjaksi tuleminen, tai alhaiseksi katsottuna ei tullut hänen mieleensä. ”... ilojuhlat jatkuu ja jälleen löydetty pääsee paikalleen Isän viereen ja Isän työhön. Jolle paljon annetaan anteeksi, hän rakastaa paljon.” K. v. 154.

Pettyneiksi tulee se, joka on pettänyt itsensä

Mitä tapahtuu kun rajut on raivattu? Vanhat vaatteet on poistettu. Etuliite ”Ent” (saksan kielellä) tarkoittaa poistaa jotakin, vapauttaminen jostakin. Melkein aina pettymykset katsotaan negatiivisena ilmiönä. Mutta on myös tärkeä tulla vapautetuksi pettymyksestä.

Joka ajattelee: ”Minä olen tuhlaaja poika. Nyt mikä toki olen!? Siis teidän pitää nyt avata minulle punainen matto!”, hän pettää itsensä. Nöyränä ja lempeänä tuhlaaja poika tuli kotiin. Nöyryys ja lempeys ovat opetusainet Jeesuksen koulussa! (Katso Matt. 11:29

Se, joka tulee varmoilla odotuksilla taivallisen Isän eteen ja

tulee seurakuntaan, hänelle pitää sana missä asemassa Jeesus oli, kun oli maan päällä: Jeesus tuli palvelemaan ihmisiä (Luuk. 22:27) ja nykyisin Hän palvele edestämme Puolustajanamme, taivaallisessa pyhäkössä (1. Joh. 2:1, 2; Hebr. 9:24).

”Palvelkaa toisianne, kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut...” (1. Piet. 4:10)

Miten Jeesuksen otettiin vastaan, kun tuli maan päälle? ”Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.” Joh. 1:11. Vaikka tämä epäystävällinen vastaanotto Jeesus pyytää heille anteeksiannon ja ikuinen elämä siinä, kun kuoli ristillä.

Miten me teemme? Kadotamme itsemme henkilökohtaisissa loukkauksissa ja suutumme, tunnemme itsemme ”tukalassa asemassa”, ylenkatsottuna tai liikaa tarkkailluksi. Antautuminen sellaisiin pieniin asioitiin aiheuttaa meille hätää!

Useat, jotka tunnustavat Kristuksen nimeä ja sanovat odottavansa hänen pikaista tulemistaan eivät tiedä, mitä merkitsee kärsiä Kristuksen tähden. Usein ja monella tavalla saadaan nähdä, ettei armo ole saanut pehmittää heidän sydämiään eikä heidän oma minänsä ole kuollut. Samalla he puhuvat koetuksistaan. Mutta pääsyynä heidän koetuksiinsa on alistumaton sydän, mikä tekee oman minän niin herkästi loukkaantuvaksi. Jos nämä käsittäisivät, mitä nöyränä Kristuksen seuraajana, todellisena kristittynä oleminen tarkoittaa, alkaisivat he toimia täydellä todella ja oikealla tavalla...” H. K. 130.

Rakas lukija, tämä kaikki kuullosta ilmaisee hyvin kovalta sinulle. Mutta sydämellisesti pyydetään sinulta ettet laita toivomuksiasi seurakunnalle liian korkealle. Minä ajattelen, että hyvä tahto pitää käyttää, kuitenkin juuri pienet seurakunnat tulevat heidän mahdollisuuksiensa rajalle.

Meillä on ollut aina vieraita myös kotona. Pitkä aika etukäteen jo olen levoton, kun tiedän, että tulee vaativia vieraita, jotka ovat vaikeita tehdä tyytyväiseksi.

Sitten minä haluan varautua kun olen vieraana, että minulla ei olisi suuria toivomuksia, vaan olla tyytyväisenä kaikesta, niin kuin asia on. Parhaimmalla tavalla on kun ihminen esiintyy jollalailta avuksi kaikille seurakunnassa. Mieti sitä, voitko sen tehdä ja miten

voit olla avuksi.

Tietysti myös seurakunnan tehtävä on ottaa sinut vastaan rakkaudella. Mutta riippuu sinusta, teetkö siitä heille erittäin vaikean tai helpon. Olkaamme siunaukseksi toinen toisellemme!
Aamen

Ines Müller, Saksa

Uskonsankari Jefta

Pyhästä Raamatusta löytyy hyvin mielenkiintoinen ja harvemmin puhuttu kertomus Gileadilaisesta sotaurho Jeftasta, joka polveutuu Jaakobin pojan Joosefin vanhimman pojan Manassen suvusta. Jefta eli lapsena varmasti onnellista elämää, sillä olihan hänellä leikkitovereita velipuolistansa. Pienten lasten huoleton ja turvallinen elämä toi iloa koko perheelle. Onnellinen perhe-elämä ei kateuden takia jatkunut kauan. Jefthan velipuolet kasvoivat aikuisiksi ja arvostellen sanoivat hänelle: ”Et sinä saa perintöosaa meidän isämme talossa, sillä sinä olet toisen naisen poika.” Tuom.11:2. Niin Jefta joutui jättämään rakkaan, turvallisen kotinsa ja pakenemaan syyttömänä Toobin maahan. Vaikka Jeftalla ei ollut samaa äitiä kuin veljillensä, niin silti hän oli kasvanut kunnialliseksi nuoreksi mieheksi ja sai heti ystäviä. Hän sai jatkaa onnellista elämää.

Pian Jefthan karkottamisen jälkeen tuli sotatilanne ammonilaisten ja israelilaisten välillä. Israelilaisilla tuli ongelma, miten päästään asioissa eteenpäin etteivät ammonilaiset valtaa heidän aluettaan. Sopivaa johtajaa ei löytynyt. Vanha sanonta ”hädässä ystävä tunnetaan” tuli heille ajankohtaiseksi. Muistettiin, että on olemassa taitava Jefta, joka ei ollutkaan niin tyhmä miksi hänet oli nimitetty. Nyt porton poika kelpasi heille johtajaksi. Jefta ei katkeroitunut siitä, että hänet oli pilkaten ajettu pois kotoa, vaan lupautui johtajaksi pelastaaksensa hänelle rakkaan kansansa, mutta ei omassa voimassaan ja hyvydessään, vaan Herran voimassa.

Jefta oli tahdikas tuomari, hän yritti rauhanomaisesti sovittaa ammonilaisten kuninkaan kanssa, mutta tuloksetta. Lopuksi Jefta totesi.” Minä en ole rikkonut sinua vastaan, mutta sinä teet pahasti

minua kohtaan, kun ryhdyt sotimaan minua vastaan. Herra, joka on tuomari, tuomitkoon tänä päivänä israelilaisten ja ammonilaisten välillä. Mutta ammonilaisten kuningas ei ottanut kuuloonsa, mitä Jefta lähetti hänelle sanomaan. Silloin Herran henki tuli Jeftaan, ja hän kulki Gileadin ja Manassen läpi ja kulki edelleen Gileadin Mispeen, ja Gileadin Mispestä hän lähti ammonilaisia vastaan. Ja Jefta teki lupauksen Herralle ja sanoi: "Jos sinä annat ammonilaiset minun käsiini, niin tulkoon kuka tulkoonkin minua vastaan taloni ovesta, kun minä voittajana palaan ammonilaisten luota, hän on oleva Herran, ja minä uhraan hänet polttouhriksi." Sitten Jefta lähti ammonilaisia vastaan, sotimaan heitä vastaan, ja Herra antoi heidät hänen käsiinsä. Ja hän tuotti heille hyvin suuren tappion, valloittaen maan Aroerista Minnitiin ja Aabel-Keramimiin asti, kaksikymmentä kaupunkia. Niin täytyi ammonilaisten nöyryä israelilaisten edessä. Kun Jefta sitten tuli kotiinsa Mispaan, niin katso, hänen tyttärensä tuli ulos häntä vastaan vaskirumpua lyöden ja karkeloiden. Ja hän oli hänen ainoa lapsensa; paitsi tätä ei hänellä ollut poikaa eikä tytärtä. Nähdessään hänet hän repäisi vaatteensa ja sanoi: "Voi, tyttäreni, nyt sinä masennat minut maahan, nyt sinä syökset minut onnettomuuteen! Sillä minä avasin suuni Herralle enkä voi sanaani peruuttaa." Niin hän vastasi hänelle: "Isäni, jos sinä avasit suusi Herralle, niin tee minulle, niin kuin suusi on puhunut, koska Herra on antanut sinun kostaa vihollisillesi, ammonilaisille." Sitten hän sanoi isällensä: "Myönnettäköön minulle kuitenkin tämä: jätä minut vapauteeni kahdeksi kuukaudeksi, että minä yhdessä ystävättärieni kanssa menen vuorille itkemään neitsyyttäni." Niin hän sanoi: "Mene!" ja päästi hänet menemään kahdeksi kuukaudeksi. Ja hän meni ystävättärineen ja itki neitsyyttänsä vuorilla. Mutta kahden kuukauden kuluttua hän palasi isänsä luo, ja tämä pani hänessä täytäntöön lupauksensa, jonka oli tehnyt. Eikä hän miehestä tietänyt. Ja tuli tavaksi Israelissa, että Israelin tyttäret joka vuosi menivät lauluin ylistämään gileadilaisen Jeftan tytärtä - neljän päivän ajaksi joka vuosi." Tuom. 11:27-40.

Tämä hirvittävä, oman tyttären uhraaminen ei lannistanut Jeftan uskoa ja rohkeutta palvella Jumalaa. Vain kuusi vuotta tuomarina hallinneena, velipuoliensa halveksima porton poika mainittiin

myöskin Uudentestamentin uskonsankarina. Mitä tästä voimme oppia? Jumala antaa meille joskus hyvinkin vaikeita uskonkoetuksia. Hän haluaa meitä opettaa kaikin tavoin luottamaan Jumalaan kovissa koetuksissakin ja kohtelemaan lähimmäisiämme ystävällisesti vaikka he eivät olisikaan juuri sellaisia mitä me toivomme.

Lainaan erästä hyvin vakavasti otettavaa lehtikirjoitusta: ”Viimeaikoina on ollut surullista lukea uutisia uskovaisten ihmisten eripurasta. Sinä aikana, kun riitelemme, juoruamme, taistelemme ja rakennamme raja-aitoja, monet ei-kristilliset ajatukset ovat vallanneet alaa ihmisten mielissä. Olemme unohtaneet, että Jeesus lähetti omansa kertomaan evankeliumia, julistamaan ilosanomaa ja valloittamaan maailman. Uskovaiset pitäisi tuntea keskinäisestä rakkaudesta ja toinen toistensa kunnioittamisesta.”

Merja-sisar

Eila-siskon muistolle

Mä kuulin äänen Jeesuksen
oon valo maailman
kun aina katsot minuhun
saat päivän kirkkahan.
Ja kun mä katsoin Jeesukseen
mä löysin valoni
valossa pyhän elämän
teen, päätän matkani.

Eila on nyt poissa, hänen pitkä, työntäyteinen elämänsä on päättynyt. Jo vuosia kestänyt vaikea sairaus uuvutti hänen voimansa loppuun. Näin pimeänä ajankohtana, jolloin niin monet asiat muistuttavat kuolemasta luonnossa, Eilan elämä sammui. Mutta niin kuin lehtipuissa on valmiina silmut, jotka uuden kevään tultua puhkeavat lehtiin, samoin Eilan vahva luottamus Vapahtajaansa ja hänen armoonsa riittää viemään hänet iankaikkiseen kotiin taivaan kartanoissa. Eila oli nuorena löytänyt

Jeesuksen, ei hän tyytynyt yksin tästä iloitsemaan, hän teki vuosikymmenet työtä levittäen kirjallisuutta, että toisetkin saisivat tietoa hyvästä sanomasta Jeesukseen. Kuinkahan suuret lehti- ja kirjapinot tulisi, jos kerättäisiin yhteen hänen levittämänsä kirjallisuus.

Kerrotaan, kuinka Jeesus maanpäällä eläessään, kohtasi ihmiset heidän omalla alueellaan. Hän kertoi lampaista, paimenista ja maan kasvusta, mikä ihmisiä kiinnosti, saaden siten kuulijansa kiinnostumaan taivaallisista asioista ja ymmärtämään niitä paremmin. Samoin teki Eila. Eläinrakkaana ihmisenä hän meni kotiin, jossa oli koira. Hän silitteli tätä ja puhui sille ystävällisesti. Emännälle tämä koira oli hyvin tärkeä ja hän iloitsi, että vieras kohteli hänen lemmikkiään kauniisti, ja niin Eila myi lehden tähän perheeseen. Kun hän meni kotiin, missä oli rasittunut äiti pienten lastensa kanssa, ei Eila heti esittänyt myytäväänsä. Ensin hän lähestyi ystävällisesti lapsia ja keskusteli osaaottavasti äidin kanssa ja niin oli lasten kirja tai jotakin muuta myyty tämän perheen siunaukseksi. Tämä ihmisten ymmärtäminen oli hänelle aitoa ja luontaista, tämän hän oli oppinut Kristuksen koulussa.

Muistan vielä, kun olin Eilan kanssa samassa seurueessa laivalla. Me toiset kiersimme kaukaa ravintolan, jossa oli nuoria ja korvia huumaava musiikki soi. Eila avasi oven ja jakoi ympäri salia lentolehtisiä, joissa lyhyesti kerrottiin taivaallisista asioista. Jotkut nuoret jäivät ilman ja pyysivät, että antakaa meillekin. Ei häntä sieltä vihelletty ulos. Vielä sairaanakin hän olisi halunnut levittää kirjallisuutta, mutta Taivaan Isä päätti toisin. Eilan työt oli tehty, vasta iäisyys näyttää tulokset ja hän saa palkkansa.

V.1950-luvun alussa näin Eilan ensikerran, hän oli silloin nuori kolportööri, minä taas nuori perheenäiti. Sitä ennen hän oli työskennellyt sotilaskotisisarena. Voin kuvitella, että äidin hoivista lähteneet sotapojat pitivät häntä luotettavana isona siskona. Sitten, kun Raamatullinen totuus kirkastui hänelle, hän jätti tämän työn. Tuttavuutemme alussa tapasimme harvemmin, koska Eila asui pohjoisessa, hänen muutettuaan Tampereelle, saimme olla enemmän yhdessä ja välillemme kehittyi kaunis ystävyys, joka nyt henkii kaipausta. Minulle jäi lukematon määrä kauniita muistoja, en koskaan tule Eilaa unohtamaan.

Koska hän asui seurakuntatalolla hän huolehti, että aina oli siistiä ja puhdasta ja kukkia piti olla kesällä pihassa ja pikkulinnuilla ruokaa. Kokoussalissa oli aina juhlien aikana kauniita, tuoreita kukkia, hän rakasti kauneutta. Voin kuvitella, kuinka hän iloitsee uuden maan kukkaloistosta, joka silloin on täydellistä. Eila oli altis palvelemaan, muistan monet kerrat hänen ihanan riisipuuronsa ja hedelmäkeitot ja paljon muuta. Muistan hänen pienen huoneensa, joka oli täynnä koriste-esineitä, joita hän oli ystäviltään saanut. Kun menin hänen huoneeseensa, hän tarjosi ihania suklaa makeisia. Lapset olivat hänen huomionsa kohteina, jokaiselle pienokaiselle häneltä riitti mielenkiintoa ja pieniä lahjoja.

Nyt Eilan paikka on tyhjä, mutta meillä, hänen läheisillään on toivo, että tapaamme vielä, ei sairaina, vanhoina ja vajavaisina, vaan täydellisinä lasimeren rannalla ylistämässä Vapahtajamme pelastuksesta, joka hänen kärsimystensä ja kuolemansa hintana on minulle luvattu.

Onpa taivahan kunnailta kultainen tie
jota koskaan ei kyynelin kasteltu lie.
Siellä kristallimeri ja palmutkin oi,
siellä enkelten laulelo soi.

Onpa taivahan kunnailta kukkien vyö,
siellä päivä ei laske, ei saavuta yö.
Siellä koskaan ei aurinko pilvehen käy,
siellä illan ei varjoa näy.

Ja kun tuonelan virralle kerran mä saan
en pelkää sen pauhua ukailevaa.
Se on ihana maa, jonne purteni käy,
eikö Jeesus jo rannalla näy?

Uskonsisar Sinikka

Eräs anteeksipyyntö

Olin silloin ehkä kymmenvuotias ja veljeni minua pari vuotta vanhempi. Pikkusisko oli 2-3 vuotias. Jouduimme, veljeni ja minä

(mielestämme turhankin usein) hoitamaan tätä vilkasta siskoamme, kun isä ja äiti menivät yhdessä jonnekin. Taas he olivat jossain ja olleet jo pitkään. Ilta alkoi jo hämärtää. Meno pienessä kotihuoneessa oli melko moinen; pikkusiskon kiukuttelua, veljen ja minun pitkästymistä, hermostunutta odottelua. Kun vanhemmat vihdoin tulivat, oli hoitajakaksikko pahalla tuulella. Aloimme motkottaa vanhemmille heidän paljoista poissa - oloistaan. Äiti laittoi ruokaakin, mutta muistelenpa, että emme halunneet syödä, murjotimme vain.

Sitten tapahtui jotakin odottamatonta; Äiti kavahti vihaisena pystyyn ja tiuskaisi: ” Nyt saatte sitten lähteä maailmalle, ovi on tuossa mennä ”. Vilkaisin ulos ikkunasta; oli jo syksyisen sateista ja koleaa, lisäksi pimeääkin. Ajatus lähdöstä tuntemattomaan maailmaan tuntui tosi pelottavalta. Tuli pitkä hiljaisuus. Mitä pitäisi tehdä? Anteeksipyyntö varmaankin auttaisi. Sainkin soperretuksi anteeksipyyntöni ja heti tuli vapauttava ja hyvä olo. Veljeni pysyi vaiti. Hivuttauduin hänen vierelleen ja houkuttelin hänetkin pyytämään anteeksi. Kodin ilmapiiri tyyntyi, ruoka maistui ja tuntui, että kaikki oli taas hyvin.

Taivaalliselta Isältä joudumme myöskin silloin tällöin pyytämään tekemisiämme ja ajatuksiamme anteeksi. Onneksi ”Hänen tykönänsä on paljon anteeksiantamusta”.

- Margit-sisko

JÄI PAINAMAAN MIELTÄ

Makasin valveilla vieraassa vuoteessa, kaukana kodistani. Mieheni oli jäänyt kotiin yksin, sillä Tuula-tytär oli opiskelemassa ulkomailla. Mieheni oli joutunut jäämään eläkkeelle tehtaan lopettamisen tähden.

Täällä kaukana kodistani olin sen vuoksi, että minusta seitsemän ja puoli vuotta nuorempi sisareni oli 40 vuoden pituisen työrupeaman jälkeen päässyt eläkkeelle 56 vuotiaana (oli aloittanut jo 16 vuotiaana). Hän halusi nyt pitkälle lomalle mahdollisimman kauaksi kotoa. Sisareni asui yhdessä vanhan ja

sairaan äitimme kanssa äidin omistamassa talossa, jonka äiti oli rakentanut yhdessä edesmenneen toisen aviomiehensä kanssa.

Nyt siis sisko oli matkalla ja minä asuin äidin kanssa 9 viikkoa äitiä hoitamassa.

Olin siihen aikaan jo omaksunut adventtisanoman, mutta olin uskossani häilyväinen ja silloin lienen ollut luopiovaiheessa, koska koko äidin luokse tulo tuntui vastenmieliseltä. Jumalan käsky ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi ” ei tuntunut velvoittavalta. Hoidin toki äitiäni parhaan taitoni mukaan ja olen koko ikäni onnellinen siitä, että onnistuin saunottamaan hänet talon alimmassa kerroksessa olevassa saunassa, johon hän ei ollut päässyt pitkään aikaan, eikä enää myöhemminkään päässyt.

Mutta nyt hetkeen, jolloin makasin puolivalveilla vuoteessani. Äiti nukkui lähellä, avoimessa alkovissa. Äkkiä kuulin äidin sopertelevan jotain puoliääneen. Mieleepä tuli, että hän ehkä rukoili. En kuitenkaan mennyt hänen luokseen lohduttamaan häntä tai keskustelemaan asiasta. Mielessäni kyti ajatus, että ihmisten ei pitäisi elää noin vanhoiksi. Ei heistä ole muuta kuin vaivaa läheisilleen.

Miten syvästi olenkaan katunut tuon yön hetken tapahtumia, sitä että en mennyt puhumaan äitini kanssa ja että asenteeni vanhuksiin oli noin kielteinen.

Liitän tähän mukaan runon, jonka olen kirjoittanut vuosikymmeniä tuon tapahtuman jälkeen ja joka kuvaa syvää katumuksentunnettani.

Jumalalta myöskin olen pyytänyt asiaa kovasti anteeksi.

Äiti, tulisit

Äiti, tulisit vielä kerran.

Sitä todella toivoisin.

Hetken viipyisit, vain sen verran
että anteeksi pyytäisin

ja kiittäisin, toivoisin kuin ennen.

Myös katuisin kylmyyttäin,

sillä huomaanhan vuosien mennen,

itse kullekin käydä voi näin;

että vanhana jäädään yksin.
Sivuun, hellyyttä kaivaten.
Kukaan saavu ei käsityksin
kanssas' käymään, sua hoivaten.

Äiti, tulisit! Fanttasiaa
on tää toiveeni, tiedän sen.
Lähden kulkemaan muistojen tarhaa.
Lapsuusaikaan ja nuoruuden.

Kyynel kuivunut silmiä hiertää.
Yksin yöhön jään katsomaan.
Kuu kalpea taivaalla kiertää.
Kai aamuhun jo uneen saan?

Margit-sisko

Hän, Jeesus, hymyilee.....

Hän, Jeesus, hymyilee,
kun Hälle kuiskaan hiljaa,
ett' hyvin johtanut Hän
on mun elontieni.

Myös surut, joiden täytyi
kyllä tulla, voin nähdä,
kätkettynä siunaus on
niihin jokaiseen.

Ja ilot, niissä voimaa annat
ja olon yltäkyläisen
jo täällä kuolon alhon maassa.
Myös ylläpidät toivon

sanoinkuvaamattomasta,
ihanasta maasta.

- Margit-sisko

Näin siellä pöydän puhtaasta hopeasta. Vaikka se oli monen penikulman pituinen, saatoimme kuitenkin nähdä sen päästä päähän. Minä näin elämänpuun hedelmiä, mannaa, manteleita, viikunoita, granaatti-omenia, viinirypäleitä ja useita muita hedelmälajeja. Pyysin Jeesukselta saada maistaa noita hedelmiä. Hän sanoi: »Ei nyt. Ne, jotka syövät tämän maan hedelmiä, eivät enää palaja maan päälle. Mutta pienen ajan kuluttua, jos pysyt uskollisena, saat syödä elämänpuun hedelmiä ja juoda elämänlähteen vettä.» Ja vielä hän sanoi: »Sinun täytyy mennä takaisin maan päälle ja kertoa toisille, mitä minä olen sinulle ilmoittanut.» Eräs enkeli kantoi minut sitten hellävaroen tänne pimeään maailmaan. Toisinaan minusta tuntuu, etten voi viipyä täällä enää kauemmin, sillä kaikki maan päällä näyttää niin synkältä. Tunnen itseni hyvin yksinäiseksi täällä, sillä olen saanut nähdä paremman maan. Oi, jospa minulla olisi kyyhkyn siivet, niin lentäisin pois ja olisin levossa! H. k. 23.

- Ilmoituksia -

Nuorisosapattaja

Vuoden 2009 Pääaihe: “Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.” Hebr. 13:8.

Tietämättä rikas! 3.1.09.

Terho Jyrkinen

Onko mahdollista tietää tulevaisuutta? 7.2.09.

Tarmo Jyrkinen

Kuka tule hallitsemaan maailman? 7.3.09

Reijo Jyrkinen

Sydämellisesti tervetuloa!

**Seurakuntalehtien vuosikerta hinnat
2009**

Sapatin Vartija 22 Euroa

Sapattikoululäksyt 14 Euroa

Hartauskalenteri 14 Euroa

Seurakunnan tilinumero Sampo 800015-714655

Siunattua Uutta Vuotta!

Virossa

n need kes
kõusõnuja
aer uõku
eamad.